

Ikrafttræden, nemlig Forskolen, skal alvorlig hemmes i sin betydningsfulde Virksomhed. Forskolelærerinden har allerede nu, foruden sine 36 Timers Arbejde i de almindelige Skolefag, Haandgerning med sine egne Piger og desuden tidt med Hovedskolens, ja, somme Steder med to Hovedskolers. Hun er allerede flere Steder oppe paa en Arbejdstid paa tæt ved 50 Timer ugentlig, og saa skal hun jo endda tidt gaa en ret lang Vej mellem Skolerne. Nu skal hun efter Forslaget tillige have Gymnastik. Dette gaar næppe an, thi er der noget Sted, hvor der kræves Friskhed og Oplagthed, er det i Skolen for Smaabørn. Det er tilmed en Erfaring, at Kvinder ikke taale saa meget af Skolearbejde som Manden. Mindretallet stiller da Forslag om, at i Forskolen og de dertil svarende Klasser skulle Særfagene medregnes under det ugentlige Timetal. Smaabørnene have heller ikke godt af en Skoletid ud over i alt 6 Timer.

Et Mindretal (K. Bjerre, Jensen-Knudstrup og Martin Madsen) stiller Ændringsforslag Nr. 20, der har Hensyn til et Forhold, som fra en enkelt Side blev draget frem ved 1ste Behandling, nemlig Ønskeligheden af særlig for Skolens Skyld, men ogsaa for de unge Læreres Udviklings Skyld og for den gensidige gode Forstaaelses og Samvirkens Skyld mellem den offentlige og den private Skole, at lade Virksomheden i den statsunderstøttede private Skole blive medregnet med det halve Aaremaal, naar en fast ansat Lærers Lønningstillæg beregnes. En saadan Udvidelse af Beregningen af Lærernes Lønningstillæg vilde modvirke den store Mislighed, som den ny Skolelovs Lønningsmaade naturlig medfører, at de unge Lærere til stor Skade for deres egen Udvikling og senere Gerning hurtigst muligt efter Eksamen sætte alle Sejl op for at blive „fast“ ansatte. Lærerne have selv følt den skjulte Fare her, og der er til Udvalget indkommet flere Andragender, der anmode om en Forandring i den nævnte Retning.

Et Mindretal (K. Bjerre, Jensen-Knudstrup, Kristiansen, Martin Madsen og K. Pedersen) stiller Ændringsforslag Nr. 18. Dette Ændringsforslag maa ses i Sammenhæng med den ny Affattelse, Forslaget vil give Reglerne for Anciennitetsberegningen i Skolelovens § 23. Den sigter til at sikre de nuværende og forhenværende Timelærere den Ret, de maatte have efter den nugældende Affattelse.

Et Mindretal (K. M. Klausen og Marrott) kan ikke billige, hvad der udtales i Forslagets Motiver, „at en væsentlig Reform ikke vil være betimelig“. Det kan paa ingen Maade siges, at Folkeskolen fyldestgør de Fordringer, som Befolkningen med Rette kan stille til den. Skoleloven af 1899 indeholdt i det væsentlige kun en Lønningsforbedring for Lærerstanden i Forbindelse med en noget udvidet Klassedeling. Af politiske, ikke af pædagogiske, Grunde kom Kravet om en virkelig Skolereform ikke frem under Forhandlingerne om denne Lov, men nu, da Lønningsforbedringen er gennemført, maa Tiden være inde til en virkelig Reform af Folkeskolen.

Den højere eller udvidede Undervisning har i de seneste Aar gennem Lov vedrørende Latinskolen, Realskolen og Folkehøjskolen været Genstand for indgribende Reformers, for hvis Gennemførelse Staten har bragt betydelige Ofre. Man skulde derfor synes, at Turen nu maatte være kommen til Folkeskolen, der endnu for en stor Del hviler paa den gamle Lov fra 1814. For det aldeles overvejende Tal af Landets Børn er Folkeskolen det eneste Middel til Erhvervelse af Kundskaber, men om dette Middel bliver godt eller mindre godt for Barnet, beror for en stor Del paa, om dets Skolegang falder i en Kommune, der ledes af Mænd, som ere offervillige over for Folkeskolen. Særlig maa det beklages, at Landsbyskolen endnu staar saa langt tilbage med Hensyn til Lokaler, Materiel, Hygiejne, Undervisnings-tilsyn og Undervisningstid. Paa disse